

Goed Nieuwsbrief

Nr. 128

Januari 2024

De Goed Nieuwsbrief is een uitgave van Roelof Tichelaar en heeft als doelstelling:

- de verspreiding van christelijke spiritualiteit
- het informeren over geestelijke hulpverlening en weerbaarheid
- het aankondigen van nieuwe ontwikkelingen, lezingen en boeken

Voor meer informatie op internet: www.roeloftichelaar.nl en www.weerbaarheidstrainer.nl

Instagram: www.instagram.com/roeloftichelaar

Heb je de Goed Nieuwsbrief van iemand anders doorgestuurd gekregen en wil je deze in de toekomst ook zelf ontvangen, of stel je de ontvangst niet langer op prijs, stuur dan een e-mail naar: info@roeloftichelaar.nl.

Je kunt ook schrijven naar: Roelof Tichelaar, Schutstraat 112, 7901 EH Hoogeveen.

En bellen mag natuurlijk ook: (0528) 320701.

Het overnemen van de inhoud mag, maar dan graag met bronvermelding. Ken je mensen die mogelijk geïnteresseerd zijn in deze Goed Nieuwsbrief, stuur hem gerust door!

Alle eerder verschenen edities van de Goed Nieuwsbrief zijn te vinden op www.roeloftichelaar.nl

De Goed Nieuwsbrief is en blijft natuurlijk gratis. Een **vrijwillige donatie** is natuurlijk welkom. Dat kan op bankrekeningnummer (IBAN:) **NL28INGB0749790989** (BIC: INGBNL2A) t.n.v. R. Tichelaar te Hoogeveen, onder vermelding van 'gift'.

Inhoud:

Beste mensen	2
Sterven is loslaten	3
Inspiratie	6
Gebod	6

Beste mensen

Van harte welkom in deze eerste Goed Nieuwsbrief in het nieuwe jaar. Allereerst wens ik je veel zegen toe in 2025. Dat het een jaar mag worden dat Gods Geest steeds meer de ruimte mag krijgen in de harten van zoveel mogelijk mensen. Dat de stille aandacht voor de heilige Geest in jouw hart ertoe mag leiden dat God jou persoonlijk leiden en inspireren kan. Want daar gaat het uiteindelijk om: dat we persoonlijk door God worden geleid in ons dagelijks leven. Zolang geloof alleen nog aan de buitenkant zit doordat we bepaalde dingen voor waar aannemen, is er nog geen sprake van een geestelijke wedergeboorte waarin je leeft vanuit Gods Geest.

Het jaar 2024 is voor mij en de dierbaren om mij heen droevig én blij geëindigd. Dat was ook de reden dat ik in december niet aan de Goed Nieuwsbrief toegekomen ben. Op zondag 22 december is mijn vader, Roelof Tichelaar, aan het begin van de avond vredig en vol vertrouwen naar God gegaan. Hij heeft de gezegende leeftijd van 89 jaar hier op aarde bereikt.

In deze editie wil ik dan ook stilstaan bij het laatste stukje van zijn aardse weg. Vandaar de titel: ‘Sterven is loslaten’.

Ik wens je veel leesplezier en inspiratie toe.

Roelof Tichelaar

Sterven is loslaten

Veel mensen drukken hun aardse sterfelijkheid het liefst zo ver mogelijk weg en willen daar liever niet aan worden herinnerd. Maar zodra dat sterven naderbij komt, gaan we pas echt voelen wat de aardse sterfelijkheid met ons doet. We kunnen er niet langer omheen, verdringen werkt niet meer, en ons geloof wordt misschien op de proef gesteld. Komt er twijfel boven? Zijn we er wel écht van overtuigd dat het straks goed met ons zal komen? Kunnen we wérkelijk op God vertrouwen als het einde nadert? We zullen het pas weten als we er voor staan.

Voor mijn vader was dat al langer het geval. Hij heeft geruime tijd voor de poort gestaan, eigenlijk al wel twee jaar lang. Want bijna twee jaar geleden was het kaarsje al bijna opgebrand. Toch hield hij het nog vol tot 22 december van het afgelopen jaar. Toen kwam het moment dat hij het aardse moest, liever gezegd *mocht*, loslaten. Want hij zag ernaar uit. Hij was moe, helemaal op.

Toen het einde naderde, heb ik mijn ouders gevraagd of ze het fijn zouden vinden dat ik de afscheidsdienst zou doen, maar daar waren ze eigenlijk al van uitgegaan. En zo is het dus ook gegaan. Het was een afscheid in besloten kring met zo'n 45 familieleden en vrienden. Zo wilden mijn ouders het en het was goed zo.

Iedere keer als we een dierbare verliezen aan de aardse dood, worden we erop gewezen dat het leven op aarde tijdelijk is. Er is een begin en er komt een einde aan. Aan het einde is er het sterven.

Wat is dat sterven? Het is niets anders dan het loslaten van ons aardse lichaam.

Hoewel ons aardse lichaam heel bijzonder is, zijn we ons lichaam niet. Het is het jasje dat we hier op aarde tijdelijk dragen, maar dat we in het uur van het sterven weer mogen loslaten. Als dat jasje begint te knellen en het oud en versleten is, mag de ziel het uittrekken en loslaten.

Onze ziel is ons geestelijk lichaam dat voor onze ogen onzichtbaar is en dat na het afleggen van het aardse lichaam verder leeft in de geestelijke wereld, de wereld van God. De ziel ervaart niet langer de last van het aardse lichaam en maakt zich daar ook niet langer druk over. Om dit te begrijpen, hoeven we maar naar de rups te kijken, die bestemd is een vlinder te worden en die op een gegeven moment de cocon achter zich laat om te kunnen vliegen.

Zo verlaat onze ziel ons lichaam op het moment dat we sterven.

Mede omdat ook onze kleinkinderen Ruby en Jim (8 en 6 jaar oud) erbij aanwezig waren, heb ik onder andere het volgende in mijn toespraak verteld:

“Voor de jonkies onder ons: we gaan straks dus niet opa in de grond begraven, maar zijn lichaam, zijn aardse jasje dat versleten is. We geven het terug aan de aarde.

Opa zelf is in de hemel en heeft nu dat prachtige, stralende lichtlichaam waarin hij veel gelukkiger is. En je mag verdrietig zijn, dat is helemaal goed. Maar voor opa zelf is dat eigenlijk helemaal niet nodig, want zijn lange reis zit erop en is nu thuis in de hemel, die stralende lichtwereld van God.

Op de rouwkaart prijkt een roodborstje. Roodborstjes worden wel ‘de kleine boodschappers uit de hemel’ genoemd. Heel vaak zien mensen na het verlies van een dierbare een roodborstje opvallend dichtbij komen. De ochtend nadat we de kaart hadden uitgezocht, stapte mijn broer Jan de deur van zijn huis uit en zat er een roodborstje op een tak van een boom, vlak voor hem. Het vogeltje bleef vrolijk tegen hem kwetteren, ook toen hij dichtbij kwam. Dit soort ervaringen zijn kleine geschenkjes uit de hemel die we mogen koesteren.”

Mijn vader heeft veel moeten doorstaan. Na het hartinfarct volgden er meerdere ziekenhuisopnamen. Zo was er een aneurysma, een levensgevaarlijke uitstulping aan zijn aorta. Maar zonder angst ging hij de operatie in, want zijn geloof was zijn houvast. De operatie en het herstel waren zwaar. Jaren later kwam het herseninfarct. Dit zou zijn leven nog ingrijpender veranderen; hij was snel moe in zijn hoofd en kon nog maar weinig prikkels verdragen. En zo brokkelde

het leven langzaam verder af. Niet meer kunnen fietsen, afstand doen van de auto, steeds meer dingen moest hij noodgedwongen loslaten. De wandelingetjes met ma werden steeds korter. Totdat hij niet meer buiten kwam en de kaars langzaam begon te doven.

In februari vorig jaar leek het er even op dat hij het niet zou halen. Hij hield veel vocht vast en was benauwd. Ook kreeg hij last van galstenen. Nog een operatie volgde.

Het was in die tijd dat ik innerlijk een duidelijk beeld te zien kreeg van een mooi wit plezierjacht. Pa stond aan dek en was bezig het touw los te maken, waarmee de boot aan de wal was bevestigd. Op dat moment hoorde ik mijn overleden goede vriend Leo zeggen dat hij zich geen enkele zorgen hoefde te maken. Die beelden en woorden heb ik voor hem op papier gezet. Hij keek er dagelijks naar en ze waren een grote troost voor hem. Weer hield hij zich vast aan zijn geloof. Het losmaken van zijn bootje was voor hem een proces dat veel tijd in beslag nam. Hij moest letterlijk losweken van het leven op aarde. En loslaten is één van de moeilijkste dingen die we hier op aarde kunnen tegenkomen.

In die laatste periode begon hij zelf ook bijzondere ervaringen in zijn dromen te krijgen die hem tot troost waren.

De eerste droom, een paar weken voor zijn sterven, was confronterend: hij zag een doodskist voor hun huis staan. ‘Dat vond ik niet zo’n leuke droom’, zei hij achteraf.

Zijn eigen dood vond hij trouwens niet het meest erge. Het ergste vond hij dat mijn moeder alleen zou moeten achterblijven. Dat zat hem dwars. Maar ook dit behoort tot die moeilijke levensles van het loslaten.

In de laatste fase kreeg hij prachtige ervaringen die een bron van troost voor hem waren en die zijn vertrouwen versterkten. Lange tijd was hij als het ware toegegroeid naar die volgende stap, de stap naar die andere wereld, de wereld van God. En telkens werd er in zijn dromen een tipje van de sluier voor hem opgelicht: Prachtige bomen die door de wind heen en weer bewogen. Maar dan in een wereld die veel mooier is dan de onze. Bloemen en fruit waar hij onbeperkt van mocht nemen en waar al voor was betaald. En met name dat laatste was zo’n duidelijke verwijzing naar Christus, die immers al voor ons betaald heeft. We mogen de rijkdom van het geestelijk leven als een geschenk aannemen, we hoeven er niet voor te werken. Het is al betaald...

De verlossing door Jezus Christus was voor mijn vader de kern van zijn geloof. Want hierdoor weten we dat we het niet op eigen kracht hoeven te doen. Het heeft meer met geloof, overgave en vertrouwen te maken dan met eigen prestaties, hoewel ons leven op aarde ook een opdracht in zich draagt, namelijk het ons verbinden met Gods Geest die dankzij Christus in ons eigen hart te vinden is. Ons verbinden met dat Licht en die onvoorwaardelijke liefde, om ook vanuit die liefde proberen te leven, ook al gaat dat natuurlijk met vallen en opstaan.

Verder zag hij gebouwen van zo’n schoonheid dat hij ze niet kon beschrijven. Bijzonder detail was dat ze zo’n prachtig gebouw nóg mooier aan het maken waren door er een groot raam in te plaatsen. Het was zo mooi, dat hij er geen woorden voor had. ‘Daar wil ik vannacht wel weer naartoe,’ zei hij de volgende dag.

Ik realiseerde me dat de mooie gebouwen wijzen op die Bijbeltekst waarin Jezus zegt:

'Laat uw hart niet in beroering raken; u gelooft in God, geloof ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn veel woningen; als dat niet zo was, zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken. En als Ik heengegaan ben en plaats voor u gereedgemaakt heb, kom Ik terug en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben. En waar Ik heen ga, weet u, en de weg weet u.' (Johannes 14: 1-4, HSV)

Dat er een nieuw raam in dat mooie gebouw werd geplaatst, wilde zeggen dat hij een nieuw uitzicht op het leven zou krijgen, dat het beperkte zicht dat we hier op aarde hebben, zou overtreffen.

En zo waren er nog meer prachtige ervaringen die hem en ons tot troost waren. Gelukkig hebben we hier ook nog met elkaar over kunnen praten en is hij vol vertrouwen en overgave gestorven. Loslaten is het grote thema van het sterven. We laten alles los wat we hier hebben, maar de band van liefde die we met onze dierbaren hebben, blijft bestaan; die reikt over de grens van het graf heen.

Ik heb mijn toespraak afgesloten met de volgende woorden en met diezelfde woorden sluit ik ook hier mijn verhaal af.

Lieve pa,

Je bent thuis.

*Je liet je aardse lichaam achter
en slaat je vleugels uit
in de wereld van het licht.*

*Jouw thuiskomst in de hemel
is waar wij vandaag bij stilstaan.*

*Je bent thuis, daar waar de dood
slechts een nieuwe geboorte is
en waar tranen niet meer bestaan.
Voor ons de wereld van morgen;
voor jou de wereld van vandaag.*

Je bent thuis...

En toch: we zullen je missen.

We zullen je missen zoals je was.

*Dat we ons mogen laten troosten door de gedachte
dat we elkaar ooit weer zullen zien.*

Want dan zijn we thuis, eindelijk thuis.

Pa, bedankt voor alles wat je voor ons hebt betekend. Tot ziens en een dikke kus.

Inspiratie

“De geestelijke werkelijkheid wordt gecreëerd door bewustzijn. Wie zich dus bewust is van de totale verlossing in Christus, zal na de dood in de hoogste hemel zijn en vrij van alle oude smetten zijn. Er is sprake van een totale vernieuwing van geest en ziel door de inwonende Christusgeest. Het is een nieuwe realiteit die hierdoor ontstaat, omdat je dan ‘in Christus bent’.

Dit ‘in Christus zijn’ wil zeggen dat je één met Hem bent en dat er niets meer valt te verbeteren aan wie je bent en dat er geen enkel gevolg aan je is blijven kleven van welk gebrek dan ook.

Alles is goed zoals het is en je bent volkomen vrij, vrijgekocht door de Zoon van God die verlossing biedt. Deze positie neem je in vanaf het moment dat je dit gelooft, je hier bewust van bent.

Volgens het oude denken moet je blijven werken aan jezelf om je positie in de sferen te verdienen of een plek in de hemel te verdienen.

Volgens het nieuwe denken ben je al verlost en is het slechts het tijdelijke mens-zijn dat nog smetten in zich draagt. En deze menselijke laag, bestaande uit het stoffelijke en etherische, leg je in het uur van de dood volkomen af, omdat je geïdentificeerd bent met Christus.

Je deelt dan in wat Hij bereikt heeft. Door als mens tegen deze nieuwe natuur in te handelen, schep je een tijdelijke disharmonie, maar tast je niet je eeuwige positie in Christus aan. Het is je tijdelijke ervaring die van dag tot dag kan verschillen en die ook uitwerking heeft op de doorbraak van licht op aarde. Daarom is het goed te streven naar het leven vanuit je nieuwe geestelijke natuur die één is met Christus.

Maar niet goed is daarnaar te streven met als doel een plekje in de hemel te bemachtigen, want die plek is al verzekerd.

Dit nieuwe denken verandert je bewustzijn en vergroot je geluk, ook nu je nog mens bent. Want de hemel is gegarandeerd en die garantie mag je vreugde schenken in het nu.”

Gebed

Lieve God,

Laat mij beseffen dat ik met Christus gestorven en opgestaan ben.

Dat ik geheel vernieuwd ben en vernieuwd zal blijven, nu ik dat offer van Jezus in dankbaarheid heb aanvaard.

Leer mij mezelf met de nieuwe mens te identificeren, de nieuwe mens die ik door Christus geworden ben.

Laat mij de vruchten van liefde vanuit Uw heilige Geest voortbrengen.

Dat ik voortdurend zal beseffen dat ik verlost ben en daar zelf niets aan toe kan voegen.

Dat ik zal weten dat ik mag zijn zoals ik ben: licht uit het Allerhoogste Licht geboren.

Amen.